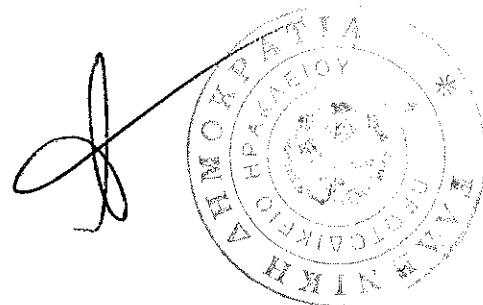

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός απόφασης

205/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή, Ολυμπία-Στυλιανή Παπαδάκη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Ηρακλείου και από τη Γραμματέα, Βιργινία Γαϊτάνη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Σεπτεμβρίου 2016, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της ενάγουσας: Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΕΠΙ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε.», η οποία εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της οδού Σάμου αριθ. 51, και εκπροσωπείται νόμιμα, και η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο, Διονύσιο Κυβέτο.

Της εναγομένης: Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

η οποία εδρεύει στο
και εκπροσωπείται νόμιμα, καθολικής διαδόχου της
μονοπρόσωπης εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

και η οποία
εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο, Απόλλωνα Καλογερόπουλο.

Η ενάγουσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από 16-9-2013 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού, έλαβε αριθμό έκθεσης κατάθεσης Γ.Α 3728/ΤΜ/920/1-11-2013, προσδιορίσθηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 4-3-2015, οπότε αναβλήθηκε η συζήτησή της για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993, οι πνευμ με την παραγωγή του έργου, ασκούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδ περιλαμβάνει, ως αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα, το δικαίωμα τ του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα του προσωπικού αυτό (ηθικό δικαίωμα), ενώ κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου ή τέχνης ή επιστήμ με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μου κείμενα ή χωρίς ... τα οπτικοακουστικά έργα ...». Με τη διάταξη δε τ όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 81 του ν. 3057 μεταφέρθηκε αυτούσια στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29 Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης} Μαΐου 2001, ορίζεται ό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) απαγορεύουν: α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προ αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή εν όλω ... δ) ... ε) ..., στ) τη δημόσια εκτέλεση του έργου τους, ζ) τη μετάδο των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με κύματα ή με καλώδια ή με άλλους αγωγούς ή με οποιοδήποτε άλλο τ προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση σι τους ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώ προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δε οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρουσί Στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «δημόσια θεωρείται κάθε χ παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπ στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεί τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή χώρους». Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1, 3 τ δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογική προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτόν το σκοπό, τη διαχείριση ή διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματο απορρέουν από αυτό, η δε ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε μ

δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δημιουργών ή δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δημιουργοί ή δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, κατά

την άποψη που υιοθετεί ως ορθότερη το παρόν Δικαστήριο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δημιουργών ή δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δημιουργό ή δικαιούχο, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς) (ΕφΘεσ 929/2010, ΕΕμπΔ 2010.997, ΠολΠρΠειρ 4406/2013, Δ/νη 2014.874, ΜονΠρΛαμ 78/2015, ΝΟΜΟΣ, αντίθετη άποψη σε ΕφΛαρ 95/2013, ΔΕΕ 2013.775, ΜονΠρΤρικ 1253/2002, ΕΕμπΔ 2003.230, ΜονΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.173). Σύμφωνα δε με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε, χωρίς την άδεια, ο υπόχρεος. Με την διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικά η ρύθμιση του άρθρου 914 ΑΚ, καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδ. γ', 59, 60 εδ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, για ό,τι αφορά την αποζημίωση, προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα και προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας (ή του συγγενικού δικαιώματος), παράνομη δηλαδή συμπεριφορά. Γενικά, ως παράνομη προσβολή

θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παρ. 2 εδ. β' του ίδιου ως άνω νόμου, ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος. (ΑΠ 649/2013, ΔΕΕ, 2014.29, ΑΠ 651/2013, ΧρΙΔ 2013.701).

Στην προκείμενη περίπτωση, η ενάγουσα ανώνυμη εταιρεία, με την κρινόμενη αγωγή της, εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, εγκεκριμένος από το υπουργείο πολιτισμού, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των μελών της, τα οποία είναι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων. Ότι δυνάμει αφενός συμβάσεων εκχώρησης με τους ημεδαπούς πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό, της έχει εκχωρηθεί έναντι αμοιβής, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου του συνόλου των ημεδαπών και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθετών και στιχουργών). Ότι η εναγομένη, που διατηρεί και εκμεταλλεύεται στο
ραδιοφωνικό σταθμό με τον διακριτικό τίτλο
και με εμβέλεια στην ευρύτερη περιοχή του νομού και των
όμορων νομών, μεταδίδει καθημερινά πρόγραμμα και, συγκεκριμένα, εκπομπές ενημερωτικού και μουσικού χαρακτήρα, κατά τη διάρκεια των οποίων μεταδίδει μουσικά έργα των οποίων η διαχείριση έχει ανατεθεί στην ενάγουσα. Ότι δυνάμει της από 5-2-2001 σύμβασης, η ενάγουσα εκχώρησε στην εναγομένη το μη αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης του από την ίδια εκπροσωπούμενου ρεπερτορίου, ελληνικού και ξένου, προκειμένου να το χρησιμοποιεί για τις ανάγκες λειτουργίας του ραδιοφωνικού της σταθμού, έναντι του αναφερόμενου στην αγωγή οικονομικού ανταλλάγματος, συνιστάμενο σε ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων της και σε εφάπαξ ποσό. Ότι η ενάγουσα, για τους αναφερόμενους στην αγωγή λόγους, προέβη στην καταγγελία της

σύμβασης αυτής, η οποία λύθηκε στις 21-9-2005. Ότι, ωστόσο, όμως, η εναγομένη συνέχισε να κάνει παρανόμως χρήση του μουσικού ρεπερτορίου της ενάγουσας κατά το χρονικό διάστημα από την καταγγελία της σύμβασης έως και το έτος 2012 μεταδίδοντας κατά τη διάρκεια του προγράμματός της μουσικά έργα, των οποίων η διαχείριση έχει ανατεθεί στην ενάγουσα, μνημονεύονται δε στην αγωγή δειγματοληπτικά μουσικά έργα, που μετέδωσε η εναγομένη. Ότι, ενόψει των ανωτέρω, η εναγομένη υποχρεούται να της καταβάλει αποζημίωση, ίση με το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης και η οποία συνίσταται σε ποσοστό 2,20% επί των ακαθάριστων εσόδων της για τα ανωτέρω έτη, καθώς επίσης και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης. Με βάση το ιστορικό αυτό -μετά τον παραδεκτό κατά τα άρθρα 223, 294, 295, 297 ΚΠολΔ περιορισμό του αιτήματος της αγωγής, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της στο ακροατήριο, καταχωρηθείσα στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά αλλά και με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις της- ζητεί, κυρίως μεν με βάση την αδικοπραξία και επικουρικά με βάση τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό: α) Να υποχρεωθεί η εναγομένη, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, να της καταβάλει ως αποζημίωση για τα έτη 2009 και 2010 ποσό 29.628,32 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής ποσού συνολικού ποσού 31.956,51 ευρώ [για το έτος 2009 ποσό 17.339,69 ευρώ (έσοδα ποσού 640.786,82 ευρώ X 2,20% = 14.097,31 ευρώ + Φ.Π.Α. ποσοστού 23%) και για το έτος 2010 ποσό 14.616,82 ευρώ (έσοδα ποσού 540.163,45 ευρώ X 2,20% = 11.883,59 ευρώ + Φ.Π.Α. ποσοστού 23%)], μετά από την εκ μέρους της τελευταίας καταβολή ποσού 17.142,35 ευρώ, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην αγωγή, για το έτος 2011 ποσό 11.377,60 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής ποσού 5.688,80 ευρώ [(έσοδα ποσού 208.533,75 ευρώ X 2,20% = 4.587,74 ευρώ + Φ.Π.Α. ποσοστού 24%)] και για το έτος 2012 ποσό 9.388,15 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής ποσού 4.694,07 ευρώ (έσοδα ποσού 172.070,16 ευρώ X 2,20% = 3.785,54 ευρώ + Φ.Π.Α. ποσοστού 24%), ήτοι το συνολικό ποσό των 50.394,07 ευρώ, καθώς επίσης και το ποσό των 5.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική της βλάβη, την οποία αποτιμά εν συνόλω στο ποσό των 5.044 ευρώ, αφαιρώντας από αυτό το ποσό των 44 ευρώ, το οποίο επιφυλάσσεται με την αγωγή, να το διεκδικήσει στην ποινική

δίκη που θα διεξαχθεί σε βάρος του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, κατά την παράστασή της ως πολιτικός ενάγουσας για την ίδια αιτία, ήτοι το συνολικό ποσό των 55.394,07 ευρώ, νομιμοτόκως από την επομένη της παρέλευσης της 31^{ης} Ιουλίου και της 31^{ης} Ιανουαρίου κάθε έτους, κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή, άλλως από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής έως την ολοσχερή εξόφληση, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει τους ισολογισμούς της για τα έτη 2011 και 2012 γ) να απαγγελθεί σε βάρος του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης για την ικανοποίηση των αξιώσεων της ενάγουσας και τέλος, να καταδικαστεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, που είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 7, 9, 14 αρ. 2, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, είναι δε ορισμένη και νόμιμη, ως προς την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες στην ανωτέρω νομική σκέψη διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 παρ. 1 και 2, 54, 55, 56, 58, 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, καθώς και σε αυτές των άρθρων 297, 298, 345, 346, 914, 932 ΑΚ, ως προς το επικουρικό αίτημα τοκοδοσίας, 176, 907, 908 παρ. 1 περ. δ' ΚΠολΔ. Εντούτοις, η επικουρική βάση της αγωγής κρίνεται απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, δεδομένου ότι η αγωγή από αδικαιολόγητο πλουτισμό κατ' άρθρο 904 ΑΚ έχει επιβοηθητικό ή επικουρικό χαρακτήρα και μπορεί να ασκηθεί αν ελλείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από σύμβαση ή αδικοπραξία και, επομένως, αν αυτή στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά, στα οποία θεμελιώνεται η αγωγή από σύμβαση ή αδικοπραξία, είναι αβάσιμη (ΑΠ 1114/2013, ΧρΙΔ 2014.345). Επιπλέον, το αίτημα επίδειξης εγγράφων, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, ελλείψει εννόμου συμφέροντος, δεδομένου ότι, όπως συνομολογεί η ενάγουσα με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις της, η εναγομένη προσκόμισε τα αιτούμενα έγγραφα, των οποίων η πρώτη έλαβε γνώση. Περαιτέρω, το κύριο αίτημα επιδίκασης τόκων κρίνεται απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο ως προς τα πριν από την επίδοση της αγωγής (σε αυτήν αναφερόμενα), χρονικά διαστήματα, αφού ουδόλως η ενάγουσα επικαλείται προηγούμενη της κρινόμενης αγωγής εξώδικη ή δικαστική όχληση κατά τα εν λόγω χρονικά διαστήματα προς την εναγομένη για καταβολή της οφειλής της κατά τις σχετικές (στην αγωγή αναφερόμενες) ημερομηνίες. Εξάλλου, απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο κρίνεται και το παρεπόμενο αίτημα

περί απαγγελίας προσωπικής κράτησης κατά των νομίμων εκπροσώπων της εναγομένης ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης το οποίο πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως αόριστο, διότι, η αγωγή για απαγγελία προσωπικής κράτησης του εκπροσώπου νομικού προσώπου, ως μέσου αναγκαστικής εκτέλεσης, είτε ασκείται αυτοτελώς, είτε σωρεύεται στο δικόγραφο της αγωγής για επιδίκαση της απαίτησης, πρέπει να απευθύνεται ατομικώς κατά του εκπροσώπου αυτού, ο οποίος είναι στη περίπτωση αυτή υποκείμενο της δίκης για την προσωπική κράτηση, αλλιώς η αγωγή είναι αόριστη και για το λόγο αυτό απορριπτέα (ΑΠ 23/2004, ΝΟΜΟΣ), στην προκειμένη δε περίπτωση η ενάγουσα δεν στρέφει την αγωγή της και ατομικά κατά του συγκεκριμένου νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης. Κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθ. 14026968/23-9-2016 διπλότυπο είσπραξης τύπου Β της ΙΓ Αθηνών).

Η εναγομένη αρνείται αιτιολογημένα την αγωγή και ισχυρίζεται επιπλέον: α) Ότι η ενάγουσα δεν έχει νόμιμη εκπροσώπηση διότι με την από 31-3-2016 απόφαση της γενικής συνέλευσής της αποφασίστηκε η μεταφορά της έδρας της στην και η αποδοχή της παραίτησης των μελών του διοικητικού της συμβουλίου, και ως εκ τούτου, δεν υφίσταται πληρεξουσιότητα για τη διεξαγωγή της δίκης. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης είναι απορριπτέος ως κατ' ουσίαν αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από την ενάγουσα υπ' αριθ. πρωτ. 111142/18-4-2016 ανακοίνωση της Υπηρεσίας Γ.Ε.ΜΗ., στις 21-12-2015 καταχωρήθηκαν σε αυτό το από 31-8-2015 πρακτικό της γενικής συνέλευσης των μετόχων της εναγομένης και το από 1-9-2015 πρακτικό του διοικητικού της συμβουλίου, από τα οποία προκύπτει ότι εκλέχθηκε και συγκροτήθηκε σε σώμα το διοικητικό συμβούλιο της ενάγουσας, η θητεία του οποίου λήγει στις 31-8-2019, ενώ σύμφωνα με το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο από την ενάγουσα από 22-6-2016 πιστοποιητικό ισχύουσας εκπροσώπησης της Υπηρεσίας Γ.Ε.ΜΗ., η ενάγουσα εκπροσωπείται από τετραμελές διοικητικό συμβούλιο αποτελούμενο από τα αναφερόμενα σε αυτό μέλη. β) Ότι λόγω απρόοπτης μεταβολής των συνθηκών, επήλθε ανατροπή του δικαιοπρακτικού θεμελίου κατά τη σύναψη της σύμβασης με την ενάγουσα και, συγκεκριμένα, επιδεινώθηκε κατά τα ειδικότερα

αναφερόμενα στις προτάσεις της η οικονομική της κατάσταση, το παρόν Δικαστήριο θα πρέπει να προσδιορίσει την οφειλή της προς την ενάγουσα στο προσήκον μέτρο και να της επιδικάσει τα αναφερόμενα στις προτάσεις της ποσά. Ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίον επιχειρείται να θεμελιωθεί ένσταση εκ του άρθρου 388 ΑΚ είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, διότι η εφαρμογή της διάταξης αυτής προϋποθέτει την ύπαρξη έγκυρης αμφοτεροβαρούς ενοχικής σύμβασης, ενώ δε νοείται εφαρμογή της στις ενοχές εκ του νόμου (βλ. Χελιδόνη σε Απ. Γεωργιάδη, Συντ. Ερμηνεία ΑΚ, άρθρο 388, παρ. 9 και εκεί παραπομπές στη νομολογία), όπως εν προκειμένω, δεδομένου ότι με την αγωγή άγεται προς κρίση όχι ενδοσυμβατική διαφορά (αφού κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς που δεν αμφιβητεί ειδικά η εναγομένη, η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων λύθηκε λόγω καταγγελίας το έτος 2005) αλλά διαφορά εκ των διατάξεων των άρθρων 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, 914, 932 ΑΚ. γ) Ότι η καταβολή του διπλάσιου της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης των μουσικών έργων αποτελεί δυσανάλογα μεγάλη ποινική ρήτρα, η οποία θα πρέπει να μειωθεί στο αιτούμενο με τις προτάσεις ποσό από το παρόν Δικαστήριο. Ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίο επιχειρείται να θεμελιωθεί ένσταση εκ του άρθρου 409 ΑΚ είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, διότι η καταβολή του διπλάσιου της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης των έργων που προστατεύονται με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 δεν αποτελεί ποινή κατά την έννοια της άνω διάταξης του ΑΚ, αλλά το ελάχιστο όριο αποζημίωσης που τίθεται εκ της διάταξης του άρθρου 65 παρ. 2 εδ. β' του ίδιου ως άνω νόμου, προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και τον προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης. δ) Ότι η καταβολή του διπλάσιου της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης των μουσικών έργων αποτελεί δυσανάλογα μεγάλη ποινική ρήτρα, καθιστά την ενάγουσα αδικαιολόγητα πλουσιότερη. Ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίον επιχειρείται να θεμελιωθεί ένσταση εκ του άρθρου 904 ΑΚ είναι απορριπτέος ως αόριστος αλλά και ως νόμω αβάσιμος, διότι η καταβολή του διπλάσιου της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης των έργων που προστατεύονται με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 θεσπίζεται εκ της διάταξης του άρθρου 65 παρ. 2 εδ. β' του ίδιου ως άνω νόμου, προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και τον προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης και δεν αποτελεί αιτία αδικαιολόγητου πλουτισμού. ε) Ότι η ενάγουσα κατά παράβαση της διάταξης του

άρθρου 281 ΑΚ ζητεί την καταβολή των ποσών που αναφέρονται στην αγωγή διότι δεν κοινοποίησε στην εναγομένη σχετικά τιμολόγια και φορολογικά παραστατικά, ενώ η τελευταία φορά που απέστειλε στην εναγομένη τιμολόγιο ήταν στις 31-12-2010. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι η μη αποστολή σχετικού φορολογικού παραστατικού προς την εναγομένη για τα αιτούμενα ποσά συνιστά οικείο πταίσμα της ενάγουσας. Ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίον επιχειρείται να θεμελιωθεί ένσταση εκ του άρθρου 281 ΑΚ και εκ του άρθρου 300 του ίδιου Κώδικα είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, διότι τα περιστατικά αυτά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν αρκούν μόνα τους να περιάγουν την άσκηση του ένδικου δικαιώματος σε προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν στην ένδικη υπόθεση η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του, ενώ δεν αποτελούν και αιτία πρόκλησης ή επίτασης της ζημίας της ενάγουσας.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, ενός από κάθε πλευρά, που εξετάστηκαν, με επιμέλεια των διαδίκων, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, οι οποίες εκτιμώνται σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες αποδείξεις, από την προσήκουσα εκτίμηση των υπ' αριθ. 1705^α/26-9-2016 και 1705^β/26-9-2016 ενόρκων βεβαιώσεων του

αντίστοιχα, ενώπιον του

Ειρηνοδίκη τις οποίες προσκομίζει και επικαλείται η εναγομένη, που δόθηκαν εντός της τριήμερης προθεσμίας της προσθήκης-αντίκρουσης, μετά από νομότυπη κλήση της ενάγουσας με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της εναγομένης κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά – δήλωση η οποία θεωρείται κλήτευση (ΑΠ 229/2002, ΕΕργΔ 2003.1172)-, οι οποίες νομίμως λαμβάνονται υπόψη, δεδομένου ότι αυτές αναφέρονται και στην αντίκρουση ισχυρισμών προβληθέντων από την ενάγουσα κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, από τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ), από όσα συνομολογούν οι διάδικοι, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα, ανώνυμη εταιρία πνευματικής ιδιοκτησίας με την επωνυμία «ΑΕΠΙ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε.» είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ. 1 ν. 2121/1993 που έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το καταστατικό της, την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος και των εξουσιών που απορρέουν από αυτό των πνευματικών δημιουργών κάθε κατηγορίας. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού, συνήψε αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό. Βάσει των συμβάσεων αυτών, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί από το έτος 1930, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους. Επιπλέον, ο ενάγων, ως εκ της ιδιοτητάς του ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, έχει την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνει εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες, δύναται δε να ενεργεί πάντοτε, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα, είτε η αρμοδιότητά του στηρίζεται στη μεταβίβαση εξουσίας είτε στηρίζεται στην πληρεξουσιότητα και, πάντως, νομιμοποιείται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των δημιουργών, τα οποία του έχουν μεταβιβασθεί ή τα οποία καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Εξάλλου, η άσκηση των πνευματικών δικαιωμάτων, τα οποία έχουν μεταβιβασθεί κατά τα ανωτέρω στον ενάγοντα, υλοποιείται με την εκ μέρους του χορήγηση ή μη αποκλειστικών αδειών για τη δημόσια εκτέλεση των έργων των δημιουργών ή δικαιοδόχων-μελών του, είτε γίνεται ζωντανά είτε με μηχανικά μέσα, δηλαδή «για κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που το κάνει προσιτό σε ένα κύκλο προσώπων, ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα από το εάν τα πρόσωπα βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Μορφή της ως άνω εκμετάλλευσης αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των εν λόγω μουσικών έργων, όπως η μετάδοση αυτών από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Η εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία

αποτελεί καθολική

διάδοχο της μονοπρόσωπης εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

κατόπιν απορρόφησης της δεύτερης από την πρώτη, είναι δε ιδιοκτήτρια και εκμεταλλεύεται τον ραδιοφωνικό σταθμό με τον διακριτικό τίτλο _____ που λειτουργεί στο _____ και εκπέμπει στην ευρύτερη περιοχή του νομού _____ και των όμορων νομών. Στο πρόγραμμα εκπομπών του παραπάνω σταθμού, οι οποίες αποδείχθηκε ότι είναι ενημερωτικές αλλά και μουσικού περιεχομένου, περιλαμβάνεται και η μετάδοση μουσικών έργων, είτε αμέσως, είτε εμμέσως, μέσω διαφημίσεων, μουσικών σημάτων εκπομπών κ.λπ. Στις 5-2-2001 η ενάγουσα με την προκάτοχο της εναγομένης είχαν συνάψει, δια των νομίμων εκπροσώπων τους, σύμβαση αορίστου χρόνου, η ισχύς της οποίας άρχιζε από 5-2-2001, δυνάμει της οποίας η ενάγουσα εκχώρησε στην προκάτοχο της εναγομένης το μη αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης του από την ίδια εκπροσωπούμενου ρεπερτορίου, ελληνικού και ξένου, προκειμένου να το χρησιμοποιεί για τις ανάγκες λειτουργίας του ανωτέρω ραδιοφωνικού της σταθμού και ειδικότερα τις εξουσίες α) να μεταδίδει ή αναμεταδίδει τα έργα του ρεπερτορίου της Α.Ε.Π.Ι., με τους πομπούς και αναμεταδότες του σταθμού ή των σταθμών του, β) να προβαίνει στην έκταση και στο μέτρο που το επιβάλλουν οι ανάγκες του, σε μηχανικές εγγραφές των έργων του μουσικού ρεπερτορίου της Α.Ε.Π.Ι. αποκλειστικά από τους πομπούς του, προς πραγματοποίηση της μετάδοσης των προγραμμάτων του ή για την αναφερόμενη κατωτέρω χρήση, γ) να παραχωρεί περαιτέρω την άδεια αναμετάδοσης των εκπομπών του ή να παραχωρεί την άδεια για μηχανικές εγγραφές ή μηχανικές αναπαραγωγές που χρησιμοποίησε, αποκλειστικά και μόνο σε εκείνους τους δημοτικούς ή κρατικούς ή ιδιωτικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς στην Ελλάδα, που συνδέονται με την Α.Ε.Π.Ι. άμεσα ή έμμεσα με συμβάσεις ανάλογες, οι οποίες επιτρέπουν την εγγραφή, χρήση και μετάδοση των έργων του ρεπερτορίου της, μέσω των πομπών τους, υπό τη βασική προϋπόθεση της προηγούμενης γραπτής γνωστοποίησης στην Α.Ε.Π.Ι., δ) να χρησιμοποιεί για τις ανάγκες του σταθμού του και μόνο, τις εγγραφές ή μηχανικές παραγωγές ή αναπαραγωγές, τις οποίες πραγματοποίησε είτε ο ίδιος ο σταθμός, είτε τρίτοι υπό τη βασική προϋπόθεση ότι οι εν λόγω εγγραφές έγιναν νόμιμα στην Ελλάδα ή το εξωτερικό και ειδικότερα να χρησιμοποιεί τις εγγραφές ή μηχανικές αναπαραγωγές ξένων ραδιοφωνικών οργανισμών, καθώς και τους δίσκους ή τις κασέτες του εμπορίου, χωρίς μ' αυτό να παραβλάπτονται τα τυχόν δικαιώματα οποιουδήποτε τρίτου. Το οικονομικό αντάλλαγμα για την παροχή από την ενάγουσα του

μουσικού της ρεπερτορίου, σύμφωνα με το άρθρο 9 της ως άνω σύμβασης, ορίστηκε σε ετήσιο ποσοστό 2,20% επί όλων εμπορικών εσόδων (από διαφημίσεις και χορηγίες) και σε ετήσιο ποσοστό 1,6% επί των εσόδων από συνδρομές πάσης φύσεως, ήτοι εσόδων που αποτελούν αντιπαροχή έναντι παροχής δικαιώματος λήψης εκπομπών, ενώ ορίστηκε επιπλέον ότι η εν λόγω ετήσια αμοιβή της ενάγουσας δε μπορεί να είναι κατώτερη από 200.000 δρχ. πλέον Φ.Π.Α. Η συνεργασία μεταξύ των διαδίκων έβαινε ομαλά, έως το έτος 2005, οπότε η εναγομένη δεν ήταν συνεπής στις οικονομικές της υποχρεώσεις, με αποτέλεσμα η ενάγουσα να προβεί στην από 21-9-2005 καταγγελία της σύμβασης για παράβαση εκ μέρους της εναγομένης ουσιωδών όρων της σύμβασης, ήτοι για τη μη καταβολή του συμφωνηθέντος οικονομικού ανταλλάγματος, η οποία από την άνω ημερομηνία λύθηκε. Εκτοτε έληξε η σύμβαση, ωστόσο, όμως, η εναγομένη συνέχισε να κάνει παρανόμως χρήση του μουσικού ρεπερτορίου της ενάγουσας. Κατά το ένδικο χρονικό διάστημα των ετών 2009 έως και 2012, η εναγομένη εξέπεμπε από τον ραδιοφωνικό της σταθμό και έκανε προσιτά στο κοινό διάφορα μουσικά έργα. Ειδικότερα, στις 24-5-2011, μεταξύ των ωρών 10.27 έως 11.27, η τελευταία εκτέλεσε και εξέπεμψε δημόσια, χωρίς άδεια τα παρακάτω, δειγματοληπτικά αναφερόμενα, μουσικά έργα: 1) «Τέρμα η ιστορία», Ν. Μωραΐτης-D. Ronda-P.Neviani, 2) «Μία κόκκινη γραμμή», Θ. Παπανικολάου-Γ. Θεοφάνους, 3) «Γύρνα με στο χτες», Ε. Βραχάλη, Γ. Σαμπάνης, Γ. Δόξας, 4) «Τέλεια», Φοίβος, 5) «Αυτό είναι έρωτας», Γ. Χριστοδουλόπουλος, 6) «Η αγάπη αργεί», Τ. Κουτσορέλης, Ο. Βλαχοπούλου, 7) «Υποσχέσου», Νικηφόρος, 8) «Κορίτσι πράμα», Φοίβος, 9) «Απαραίτητη», Π. Μπρακούλιας-Γ. Τσαλίκης, 10) «Κρυφά», Α. Λαΐτσας, Χ. Μάστορας, Ι. Σαμπάκης, Κ. Μαυρογένης, Π. Κυραμάργιος. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, αν και κλητεύθηκε από την ενάγουσα να καταβάλει την οφειλόμενη για τη χρήση αυτή αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη εκπομπή προστατευόμενων μουσικών έργων. Επομένως, η τελευταία έχει έναντι της ενάγουσας υποχρέωση αποζημίωσης, η οποία υπολογίζεται σε ποσοστό 2,20 % επί των ακαθάριστων εμπορικών εσόδων από διαφημίσεις και χορηγίες που πραγματοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη (2009, 2010, 2011 και 2012), από τη λειτουργία και εκμετάλλευση του ραδιοφωνικού της σταθμού. Τα ακαθάριστα εμπορικά έσοδα της εναγομένης από διαφημίσεις και χορηγίες από την εκμετάλλευση του ως άνω

ραδιοφωνικού σταθμού ανέρχονταν, για το έτος 2009, στο ποσό των 296.301,10 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από το ισοζύγιο λογιστικής της εναγομένης περιόδου 1-1-2009 έως 31-12-2009, για το έτος 2010, στο ποσό των 231.124,22 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από το ισοζύγιο λογιστικής της εναγομένης περιόδου 1-1-2010 έως 31-12-2010, για το έτος 2011, στο ποσό των 208.535,75 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από το ισοζύγιο λογιστικής της εναγομένης περιόδου 1-1-2011 έως 31-12-2011, και για το έτος 2012, στο ποσό των 172.070,16 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από το ισοζύγιο λογιστικής της εναγομένης περιόδου 1-1-2012 έως 31-12-2012. Έτσι, η συνήθης αμοιβή της ενάγουσας ανέρχεται για το έτος 2009, στο ποσό των $(2,20\% \times 296.301,10 =) 6.518,62$ ευρώ, για το έτος 2010, στο ποσό των $(2,20\% \times 231.124,22 =) 5.084,73$ ευρώ, για το έτος 2011, στο ποσό των $(2,20\% \times 208.535,75 =) 4.587,79$ ευρώ, και για το έτος 2012, στο ποσό των $(2,20\% \times 208.535,75 =) 3.785,54$ ευρώ, δηλαδή συνολικά σε 19.976,68 ευρώ. Συνεπώς, το ποσό που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει η εναγομένη, ως αποζημίωση, στην ενάγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ανέρχεται στο διπλάσιο του άνω αθροίσματος και συγκεκριμένα στο ποσό των $(19.976,68 \times 2 =) 39.953,36$ ευρώ. Ωστόσο, όπως συνομολογεί η ενάγουσα με την αγωγή της, η εναγομένη έχει καταβάλει ήδη στην ενάγουσα, κατά το έτος 2009, το ποσό των 17.142,35 ευρώ. Συνεπώς, οφείλει στην ενάγουσα ως αποζημίωση για την παράνομη χρήση των προστατευόμενων από την ίδια μουσικών έργων κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ποσό των $(39.953,36 - 17.142,35 =) 22.811,01$ ευρώ. Εξάλλου, η ενάγουσα, η οποία ως νομικό πρόσωπο είναι φορέας έννομων αγαθών, μπορεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη, αφού με την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης προσβλήθηκε η εμπορική της πίστη, η επαγγελματική της υπόληψη, το όνομα και το κύρος της στις συναλλαγές, ως εταιρία διαχείρισης της πνευματικής ιδιοκτησίας. Πρέπει, επομένως, να επιδικαστεί σε αυτήν ως χρηματική ικανοποίηση, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, το ποσό των 1.000 ευρώ, το οποίο το Δικαστήριο κρίνει εύλογο και δίκαιο, σταθμίζοντας τα είδος και το μέγεθος της προσβολής, το βαθμό πταίσματος της εναγομένης και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων. Συνεπώς, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 23.811,01 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Όσον αφορά το αίτημα κηρύξεως της

80

...φύλλο της υπ' αριθμόν
Διαδικασία)

205 /2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου (Τακτική

απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι, που να επιβάλουν την προσωρινή εκτελεσιμότητα και η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα επιφέρει σημαντική ζημία στην ενάγουσα, γι' αυτό το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί (άρθρα 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ). Τέλος, μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, με βάση και το σχετικό αίτημά της, βαρύνει την εναγομένη, ανάλογα με την έκταση της ήττας της τελευταίας (άρθρα 178 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των είκοσι τριών χιλιάδων οκτακοσίων έντεκα ευρώ και ενός λεπτού (23.811,01 €), νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, ποσού οκτακοσίων (800) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους στις 13.3.2018

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Ηράκλειο 2-3-2018
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ

4